

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
КАК УЧИЛИЩЕТО СЕ
ПРОВАЛИ В ПРЕИЗПОДНЯТА
ТРАНСПОРТЕН РАЗКАЗ НА
МАКАР ДЕВУШКИН

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

— Това нищо не е! — възкликна известният московскобелоруско–балтийски железничар Девушкин, седнал в кръчмата с приятели. — Виж, на нашата гара Немчиновска стана едно произшествие — наистина страхотен номер беше.

Девушкин почука със сребърни двацет копейки по мраморната масичка и на този звук се отзова препасан с бяла престилка член на профсъюза на трудещите се в сферата на общественото хранене. На лицето му играеше добродушна професионална усмивка.

— Донес ни, драги, още четири бирички — помоли го Макар Девушкин.

— Повече от две бири ни е забранено да сервираме — отговори със съжаление човекът от общественото хранене.

— Друже! — възкликна прочувствено Макар. — Малко ли неща са забранени, виж че я нагласи някак. — И Макар почука пак с монетата.

Келнерът въздъхна, погледна изкосо към надписа на стената:

Взимащият бакшиш е недостоен
да бъде член на нашия профсъюз

Отново въздъхна, изхвърча нанякъде и представи четири бири.

— Браво! — възкликна Макар, отпи от халбата и подхвана: — Вилата на бившия гражданин Сенет, знаете ли я?

— Не сме я чували — отговориха приятелите.

— Чудесна вила. С всички удобства. Та му национализираха, значи, вилата за основно училище. Понеже преди всичко е с много приятно местоположение: горичка, едно друго... нужник, разбира се. С една дума вила напълно пригодна за деветдесет ученика. Всичкото ѝ наред, само водопровод няма! Такива ми ти работи...

— Може кладенец да се изкопае.

— Точно така — нищо работа. Да, ама заради кладенеца стана всичко и виличката отиде, та се не виде. Кладенецът беше досами стълбището, но миналата година се случи печално събитие — свлякоха му се изгнилите греди... Б, директорът на училището би тревога по всички инстанции на нашия апарат. Насам–натам... Писа и на началника на участъка: така и така, значи — трябва да се оправи.

Началникът изпраща материали, работници. Специалисти по кладенците докараха. Те издялаха и сглобиха гредите за нула време, разбира се, подмениха старите и им оставаше, братлета, да свършат една нищо и никаква работа.

Е да, ама не: вместо веднага да си плюят на ръцете и да я свършат, те взели, че я оставили за напролет.

А напролет, като взе да се размразява земята, всичко се свлече в кладенеца, а той три и половина метра дълбок! Та сринаха се в кладенеца и пръстта, и новите греди. С една дума, всичко отиде по дяволите... И зейна, приятели, дълбок трап повече от половин метър широк, досами стената на училището.

Основите на училището помислиха, помислиха, пък взеха, че се напукаха и се понесоха подир гредите право в кладенеца. Всеки ден — нещо ново. Ф–р–ас! — разцепи се стена. Които били в училището, разбира се, кой накъдето види. Минаха още два дена и — сбогом, прощавай: цялото училище се намери в кладенеца. Дойдоха добри хора и какво да видят: стои си малко по–встрани нужник за деветдесет души, на вратата му табелка: „Основно училище“ и нищо друго — гола поляна.

Та така се сложи край на просветата за гара Немчиновска на Московско–Белоруско–Балтийската железопътна линия... За ваше здраве, другари!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.